

JAK SE ŽIJE V SEMINÁŘI

V IRSKU

Všude dobře..., tak co doma? Možná si něco podobného řekl i bohoslovec Lukáš Němeček, opustil jistotu pražského semináře a v rámci programu Erasmus+ odjel do studovat do Irsku. Zeptali jsme se ho na zážitky z cizí země a zkušenosti s hledáním povolání.

Milý Lukáši, co vás dovedlo do bran semináře?

To je dobrá otázka. V době, když jsem byl ještě na střední škole, jeden ze starších kamarádů z farnosti se připravoval ke kněžství v kněžském semináři v Praze. Využil jsem tedy příležitosti duchovní obnovy Tammím, abych ho navštívil. Byl jsem zvědavý. Jak jsem později zjistil, moje zvědavost se vyplatila. Atmosféra semináře mě zaujala hned při první návštěvě. Přátelské prostředí a hlad po něčem, co nás přesahuje, prostupovaly celou partou bohoslovců. A tak jsem se po zbytek svého studia stal pravidelným účastníkem této duchovní obnovy.

Blíží se léto, doba výletů a expedicí. Vy sám jste jako poutník prošel kus země. V čem spatřujete krásu a význam poutí?

Během posledních pěti let, co jsem v semináři, jsem s naším mládežnickým společenstvím z Mladé Boleslavi procestoval kus světa. Několikrát jsme navštívili slovenské krajiny v Rumunsku v malebné vesničce Gemelčička. Tam jsme především pomáhali panu faráři s úklidem na faře a prací na zahradě. Před třemi lety jsme se však rozhodli, že bychom vyzkoušeli pěší putování. Podnikli jsme tedy týdenní putování z La Verny do Assisi v Itálii. O rok později pak do poutního místa sv. Marie Magdaleny ve Francii. Putování jsem si velmi oblíbil. Je to skvělý pocit podívat se večer z kopce a vidět v dálí místo, ze kterého jsme ráno vycházeli. O křesťanství se někdy říká, že se soustředí jenom na modlitbu a rozjímání. Poutě společně s manuální prací jsou však stejně tak součástí našeho duchovního života jako pravidelná účast na bohoslužbách.

Jako týmák jste sloužil v centru mládeže Křížovatka Příchovice. Jaké to bylo a co jste tam prožil?

Během studia na střední škole jsem mnoho víkendů strávil v Interdiecézním centru života mládeže Křížovatka v Příchovicích. Je to pro mě důležité místo, kde jsem našel spoustu kamarádů a oblíbil si modlitbu. Když jsem tedy dokončoval studium na gymnáziu, rozhodl jsem se darovat jeden rok svého života službě na tomto místě. Byl to krásný rok, který jsem tam prožil. Společně s knězem a dalšími třemi vrstevníky jsme vytvářeli program pro kluky a holky,

kteří přijížděli na víkend nebo někdy i týden během roku. Společně jsme se každý den modlili, pracovali a starali se o vše potřebné v naší příchovicické faře. Pro mě osobně to byl i rok rozlišování povolání, protože jsem se chystal nastoupit do kněžského semináře.

Co byste poradil lidem, kteří by se rádi stali týmáky?

Týmák je ten, kdo má rád Krista a chce se o život z víry podělit se svými vrstevníky. Pokud tedy někdo nachází skutečnou radost z modlitby a chce sloužit druhým lidem, může začít ve své farnosti pomáhat s aktivitami, jako je ministrvání, schola nebo péče o nemocné. To je podle mě dobrý začátek. Když pak někdo takový dokončí školu a chtěl by věnovat rok nebo i více službě v církvi naplno, může se zeptat třeba v Příchovicích nebo v jiném centru mládeže. Určitě se nějaká příležitost najde, nebo mu poradí, kde hledat dál. Určitě je dobré dané místo dobře znát a zapojit se do pomoci už během školy.

V tento čas se nacházíte v semináři, ale v Irsku. Jak se to stalo?

Několik z mých spolužáků v posledních letech vycestovalo za studiem do zahraničí. Nechal jsem se tedy inspirovat a rozhodl se strávit rok studia v Irsku. Zařizování nebylo tak složité, protože spolužáci přede mnou mi poradili, jak na to. Někteří mi kamarádi se diví, jak je možné, že jako bohoslovec můžu jet na Erasmus. Já jim vždy odpovím, že jsem student jako každý jiný. Jediný rozdíl je, že jsem hledal univerzitu, kde by byl v blízkosti kněžský seminář. Je pro mě důle-

žité pokračovat ve svém tréninku ke kněžství. Studium v zahraničí je dobrá zkušenost. Kromě jazyka se člověk dostane i do jiného kulturního prostředí. Vnímání rozdílů a budování mostů je v dnešní době velmi důležité. Každý jsme jiný, ale to je důvod, abychom se vzájemně obohatili. Nemusí to být důvod k předsudkům nebo posmívání.

Prožívají Irové víru jinak než my Češi?

Myslím, že jsme si s Iry velmi podobní nejen v humoru, ale i v prožívání víry. Po mém příjezdu do irského semináře jsem si žádných velkých rozdílů nevšiml. Minimálně v semináři jsou život, modlitby a bohoslužba velmi podobné jako u nás v České republice. To, co je jiné, je počet věřících. V Irsku chodí do kostela víc lidí než u nás. Takže není problém si najít věřící kamarády. Všiml jsem si, že liturgie není tak hezká jako u nás. Většina kostelů nemá varhany nebo není

základní školy. Jsem rád, že si u toho můžu odpočinout od školy. Snad i pro ostatní žáky je přínosné vidět studenta, který se připravuje na kněžství, hrát míčové hry. Chvilky odpočinku je totiž důležitá u každého povolání.

Co byste poradil klukům a holkám, kteří hledají své životní povolání?

Hlavně se nebojte dělat to, co vás baví. Povolání je totiž něco krásného. Všichni jsme povolání, abychom na tomto světě dělali něco užitečného. Je tolik možností, jak dělat práci, která má smysl. Já jsem během života přišel na to, že být knězem by mi asi šlo, a že by mě to mohlo i bavit. Ze začátku to tak úplně nevypadalo, ale díky modlitbě a neustálému kráčení bok po boku s Ježíšem jsem si uvědomil, že je to ono. Jsem rád, že můžu pracovat na Jeho vinici, jak čteme v jednom z evangelií.

Prostě Irsko

Jste jako bohoslovec šťastný?

Určitě. Často to tak nevypadá, protože se zrovna trápím s psaním nějaké práce do školy nebo s náročnou situací, ale nedokážu si představit, že bych byl šťastnější. Během mého tréninku v kněžském semináři jsem po lidské stránce vyrostl tolik, že jsem z toho až překvapený. Myslím, že to je jedna z věcí, které mám rád. A vidím to i u jiných lidí, kteří našli svého životního partnera nebo práci, která jim dává smysl. To, že nezůstávám na místě, ale kráčím životem kupředu s druhými lidmi, mě dělá šťastným.

Děkujeme za rozhovor.

varhaník, který by bohoslužbu doprovodil. Takže se někdy stává, že během mše hraje hudba z reproduktorů a v půlce skladby se zastaví, protože skončilo rozdávání svatého přijímání. Ani ministrantů není tolik, jako jsme zvyklí od nás z farnosti. Čeho si však tady vážím, je to, že když se jdu pomodlit se spolužáky růženec do parku, je to stejné jako u nás. Jediný rozdíl je, že se modlíme anglicky.

Je irský seminář jiný než ten pražský/olomoucký?

Moc rozdílů jsem tu nenašel. Tady v Maynooth je nás teď 13. Jsme malá komunita, a tak máme k sobě blízko. Modlíme se, chodíme do školy a občas spolu vyrazíme na procházku nebo si zajdeme zahrát fotbal s ostatními studenty. Více rozdílů je na univerzitě. Letos chodím do školy jenom od pondělí do středy a odpolední vyučování je jen v úterý. Takhle hezký rozvrh jsem neměl ani na základní škole. Samozřejmě je to spousta práce po škole. Máme domácí úkoly. Kromě toho jsem dostal přidělenou i pastorační praxi. Jednou týdně chodím hrát volejbal a basketbal do nedaleké

Hra petanque se spolužáky v parku za seminářem

LUKÁŠ NĚMEČEK,
NAROZEN 1998.

Za litoměřickou diecézi již čtvrtým rokem studuje v kněžském semináři v Praze.

Tento rok díky Erasmu studuje v Irsku.

Rád sportuje.

Oblíbeným světcem je sv. Filip Neri.

Oblíbenou knihou je Malý Princ.